

fõrme on kogemata konksu weetud, et kui iusse kar-
wast finni saaks silitades mehikelt tukistaks. Selle
tembutamisega tahtis ta ütelda: Kas näate, mis
lepiliku südamega inimene mina olen! Ma auustan
teid rahwa ees, ehk tema küll wiimati minu posti-
wanfri rataid awalikult lairnud ja neid tondi-ratas-
teks sõimanud.

Aga ue wanfri peremees waatas seda paitamise
lugu teise filmaga ja mõistis sedamaid, mis se pidi
tähendama. Ta mõtles: üks mees, kes mind muidu
sugugi ei tunne, ei ka ial sammuga minu poole ole
tulnud, ehk meie küll mitukord eluteel õige ligistiku
läisime, tuleb mind täna rahwa nähes paitama.
Dota, wennike! tahame warsti näha saada, kuida
silitamisega lugu olud! Aga wiitmata korjas ta
ühe lastekese tännini tehtud uendusit kogu, mis ta
riete, hoonete, sõidu- ja tööriistade külles toimetat-
nud, ladus neid wanfrile ja läkitas jaamaifanda
käte. Jaamaifand küsis kirja läbi: „Kas olete
neid uendusit mulle saatnud, wõi kas pean neid ka
rahwale näitama? palun: andke mulle selle peale
wastust! Mina auustan teie ja selle mehe tööd wä-
ga, kes ammetmeestele ue õpetuse raamatu on kirju-
tanud. Kui ma siiski eksiteel käin, siis sünnib se
üksnes rahwa hääks, kes wäga uenduse wasta sei-
sab.“ — Kui ta luba oli saanud, wiis ta uendatud
asjad postiwanfril Tuisulaste käte. Mis seal juures
ühe targema mehe kohus oleks olnud, kes armas-
tuse pärast rumalamaid püüab paremale teele juha-
tada, seda jätis aus jaamaifand tegemata. Tema

ei ütelnud mitte: mino arwates näitab ümmargune
ratas mõnufam, ehk kahewarussene kuub parem j.
n. t., waid lisas omalt poolt pillust sõrwa, mis sõ-
gedaid weel sõgedamaks pidi tegema. Otsast otsani
oli kõik selle peale kawalasti wäljaarwatud, uenduse
asja rahwa silmas naeruks tõsta ja neid wanas pi-
medusses weel enam finnitada. Uendaja oli lühidelt
iga tüli seletanud, kust algmisest need wigadused
hikuma peasnud. Walgela tulnud wõera maa me-
hed ei tunnud Tuisula puie siikust, sellepärast tegid
naad rattad nurgeliseks, enne kui paenutamist kat-
sufid. Se tuli sest, et Walgela puud seda paenu
ei kannata, kui Tuisula metsa puud, mis ennast
hõlpsalt igapidi paenutada lasewad. — Kui nüüd,
kuida praego kuulime, esimesed ratasepad Tuisulas
wõeralt maalt tulnud mehed olnud, kes puu abrust
kortes põidasi ei usaldanud paenutama minna, siis
oleks wõinud loota, et iljemine Tuisula sugust sün-
dinud ja seal meheks kaswanud seda wiga püaksid
parandada. Neil oli puie siikus lapsepõlwest juba
teadaw, kui meeletuletasid kuida poisikeselt mängi-
des ise mitu wiisa rõnga olid paenutanud, jäägu
rääkimata, mis wanemad ja koolmeistrid nende selga
paenutasid. Aga Tuisula ammeti peale õpetud poisid
ei teinud seda mitte, et naad kuskil Walgelaste järgilt
sõrwale läksid. Üksford pidasid nemad Walgelaste käest
saadud parandusi igapidi täielikuks, ja lootsid ise wana
riisu kiites Walgelaste sarnatseks saada, kes nendega
muidu palju tegemist ei sallinud. Teiseks kartsid nurge-
lise rataste meistrid, et nende tännine kasu saaks wähe-